

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-169/22-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr. sc. Mirjane Juričić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća uz višu sudsku savjetnicu – specijalistu Biserku Špoljar, zapisničarku, u upravnom sporu tužitelja HP – Hrvatska pošta d.d., Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe H. Š. iz Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 21. rujna 2022.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja Hrvatske pošte d.d. iz Z., ..., kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Rješenjem tuženika – Povjerenika za informiranje, KLASA: UP/II-008-07/22-01/775, URBROJ: 401-01/03-22-3 od 29. lipnja 2022. poništava se rješenje trgovačkog društva HP – Hrvatska pošta d.d., broj: HP-08/1-009606/22 od 3. svibnja 2022. (točka 1. izreke); odobrava se H. Š. pravo na pristup informaciji za 2021. godinu od kojeg poslovnog subjekta su primljene usluge oglašavanja i koliko su iznosila plaćanja i prema kojem poslovnom subjektu, u kojem iznosu za usluge oglašavanja koje je koristilo tijelo javne vlasti (točka 2. izreke); nalaže se trgovačkom društvu HP – Hrvatska pošta d.d. da postupi sukladno točki 2. izreke ovog rješenja u roku od osam dana od dana pravomoćnosti ovog rješenja (točka 3. izreke); odbacuje se zahtjev za pristup informacijama H. Š. kojim traži za 2020. godinu od kojeg poslovnog subjekta su primljene usluge oglašavanja i koliko su iznosila plaćanja i prema kojem poslovnom subjektu u kojem iznosu za usluge oglašavanje koje je koristilo tijelo javne vlasti (točka 4. izreke).

2. Rješenjem tužitelja, broj: HP-08/1-009606/22 od 3. svibnja 2022. godine odbijen je zahtjev za pristup informacijama korisnika H. Š., kojim je zatražio dostavu informacije za 2020. i 2021. godinu od kojeg poslovnog subjekta su primljene usluge oglašavanja i koliko su iznosila plaćanja i prema kojem poslovnom subjektu za usluge oglašavanja koje je koristilo tijelo javne vlasti, temeljem članka 23. stavka 5. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama u vezi članka 15. stavka 2. točke 2. istog Zakona, jer je zatražena informacija poslovna tajna, sukladno zakonu.

3. Rješenje tuženika tužitelj osporava tužbom iz svih razloga propisanih Zakonom o upravnim sporovima, jer smatra da je nezakonito i neosnovano radi učinjenih povreda pravila postupka, radi nepotpuno i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja te radi pogrešne primjene materijalnog prava. U tužbi navodi u bitnom da je zainteresirana osoba podnijela 3. travnja 2022. godine zahtjev za pristup informacijama za 2020. i 2021. godinu od kojeg poslovnog subjekta su primljene usluge oglašavanja i koliko su iznosila plaćanja i prema kojem poslovnom subjektu u kojem iznosu za usluge oglašavanja koje je koristio tužitelj. Tako postavljeni zahtjev tužitelj je odbio nakon što je provedenim testom razmjernosti i javnog interesa utvrdio da se traženi podaci smatraju poslovnom tajnom u smislu članka 3. stavka 3. Pravilnika o poslovnoj tajni tužitelja, otkrivanjem kojih bi tužitelju mogla biti nanesena gospodarska šteta, te bi mu se narušila i tržišna pozicija. Obzirom da je testom razmjernosti utvrđeno kako u konkretnom slučaju interes javnosti ne prevladava nad interesom zaštite poslova tužitelja koji je ujedno i trgovačko društvo koje se tek dijelom financira iz sredstava Državnog proračuna, kao i da između ova dva suprotstavljena interesa prevladava interes zaštite poslovne tajne, to je tužitelj o zahtjevu zainteresirane osobe odlučio negativno. Podaci o poslovnim subjektima od kojih je tužitelj primio uslugu oglašavanja u 2021. godini, koji predstavljaju poslovnu tajnu sukladno Pravilniku tužitelja o poslovnoj tajni, ne predstavljaju podatke općenito poznate ili lako dostupne osobama niti unutar krugova tužitelja, jer ne postoji praksa, niti je običaj da se takvi podaci objavljuju niti čine dostupnima javnosti, te takvi podaci po svojoj naravi predstavljaju ugovorni i povjerljivi odnos između tužitelja i poslovnih subjekata koji su tužitelju pružili usluge oglašavanja pa zainteresirana osoba nema nikakvog interesa za uvid u takve podatke, niti ih po redovitom tijeku stvari može imati dostupnima. Podaci o uslugama oglašavanja imaju komercijalnu vrijednost, jer su tajni. Nezakonito pribavljanje, korištenje ili otkrivanje takvih podataka može naštetiti interesima tužitelja i pružatelja usluga oglašavanja, jer se time narušavaju poslovni i financijski interesi, strateške pozicije i sposobnosti tržišnog natjecanja. Sukladno tome, tužitelj smatra da je ispunjen uvjet definicije poslovne pa im je tužitelj na temelju članka 15. stavka 2. točke 2. ZPPI-a ograničio pristup. Iz navedenog proizlazi, smatra tužitelj, da je tuženik prilikom donošenja pobijanog rješenja propustio ispravno i potpuno utvrditi činjenično stanje, kao i da je pogrešno primijenio materijalno pravo. Zaključno navodi kako je osporeno rješenje tuženika paušalno i u suprotnosti s odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama, Zakon o tajnosti podataka, te važećim odredbama Zakona o zaštiti tajnosti podataka, a povrijeđena su i pravila vođenja upravnog postupka. Ukazuje i na odredbu članka 1. stavka 2. Direktive (EU) 2019/1024 u kojoj su navedene iznimke od zahtjeva za uporabu i ponovnu uporabu dokumenta u posjedu tijela javnih vlasti i javnih osoba s javnom ovlasti. Direktiva propisuje iznimke koje se odnose na dokumente čija je isporuka izvan opsega javne zadaće tijela javnog sektora definiranih zakonom ili drugim obvezujućim pravilima država članica pod uvjetom da je opseg javnih zadaća transparentan i podložan preispitivanju, zatim na dokumente u posjedu javnih poduzeća, dokumente izrađene izvan opsega pružanja usluga od općeg interesa definiranih zakonom ili drugim obvezujućim propisima države članice, dokumenta koji se odnose na djelatnosti izravno izložene tržišnom natjecanju i koji stoga koji u skladu s člankom 34. Direktive 2014/25/EU, ne podliježu pravilima o javnoj nabavi, dokumente poput osjetljivih podataka, kojima pristup nije dopušten, među ostalim, zbog komercijalne povjerljivosti uključujući poslovne ili profesionalne tajne ili tajne

trgovačkog društva i drugih. Takav stav je zauzeo i Visoki upravni sud RH u svojoj odluci, poslovni broj: UsII-41/2022 od 1. travnja 2022. godine. Navodi da tuženik ni u jednom dijelu obrazloženja osporenog rješenja navedenu činjenicu nije analizirao, ispitao uz to vezane odlučne činjenice, pa čak istu nije niti doveo u pitanje. Iz navedenog zaključuje da je tuženik prilikom donošenja pobijanog rješenja propustio ispravno i potpuno utvrditi činjenično stanje, kao i da je pogrešno primijenio materijalno pravo. Predlaže stoga sudu da usvoji tužbu i poništi osporeno rješenje tuženika.

4. U odgovoru na tužbu tuženik u potpunosti ostaje kod osporenog rješenja iz razloga navedenih u njegovom obrazloženju, što dodatno obrazlaže pozivanjem na mjerodavne odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, mjerodavnih materijalnih zakona, direktiva, tuženikove i ustaljene upravnosudske prakse. U bitnom navodi da je tužitelj pravna osoba u stopostotnom vlasništvu Republike Hrvatske, jedini pružatelj univerzalne poštanske usluge koja je od interesa Republike Hrvatske. Stoga je tužitelj tijelo javne vlasti sukladno zakonskoj definiciji i raspolaže javnim sredstvima. U konkretnom slučaju, ali i prema ustaljenoj sudskoj praksi uplata temeljenog kapitala od strane Republike Hrvatske predstavlja raspolaganje javnim sredstvima, pa su informacije o raspolaganju javnim sredstvima tužitelja informacije koje je on obvezan dati bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, čime se štiti pravo svake fizičke i pravne osobe da saznaju na koji se način i u koju svrhu troše javna sredstava. Pozivanje tužitelja na odredbu članka 1. stavka 2. Direktive o otvorenim podacima i ponovnoj uporabi informacija javnog sektora, vezno za iznimke od zahtjeva za uporabu i ponovnu uporabu dokumenata u posjedu tijela javne vlasti i javnih osoba s javnom ovlasti i pozivanje na presudu Visokog upravnog suda RH, poslovni broj: UsII-41/2022 od 1. travnja 2022. godine, i za navod tužitelja da tuženik u osporenom rješenju isto nije uzeo u razmatranje, prije svega navodi da Zakon o pravu na pristup informacijama u svojim odredbama uređuje dva područja: „pravo na pristup informacijama“ definirano kao pravo korisnika na traženje i dobivanje informacije, kao i obvezu tijela javne vlasti da omogući pristup zatraženoj informaciji, odnosno da objavljuje informacije neovisno o postavljenom zahtjevu kada takvo objavljivanje proizlazi iz obveze određene zakonom ili drugim propisom (čl. 5. st. 1. toč. 5. ZPPI-a), te ponovnu uporabu koja "znači uporabu informacija tijela javne vlasti od strane fizičkih ili pravnih osoba, u komercijalnu ili nekomercijalnu svrhu različitu od izvorne svrhe za koju su informacije nastale, a koja se ostvaruje u okviru zakonom ili drugim propisom određenog djelokruga ili posla koji se uobičajeno smatra pravnim poslom" (čl. 5. st. 1. toč. 6. ZPPI-a). S tim u vezi dodaje da koncept ponovne uporabe informacija polazi od stajališta da su informacije javnog sektora u zajedničkom vlasništvu svih građana, s obzirom da ih prikupljaju i izrađuju tijela javne vlasti u okviru svoje nadležnosti i iz javnih sredstava, te da inovativno korištenje tih podataka, ukoliko nisu ograničeni pravima intelektualnog vlasništva, zaštitom osobnih podataka, sigurnosti ili poslovne tajne, treba biti omogućeno čitavom društvu, a u svrhu stvaranja dodane vrijednosti koju oni koji koriste informacije mogu ostvariti na tržištu, kroz razvoj aplikacija, obradu podataka ili u javnom interesu, kroz istraživanja, objavljivanja informacija, povećanje odgovornosti institucija i slično. To znači da korisnici temeljem informacija tijela javne vlasti koje su pogodne za ponovnu uporabu mogu izraditi određeni proizvod, te proizvod staviti na tržište ili na temelju tih podataka stvoriti nove informacije u javnom sektoru. Direktiva o otvorenim podacima i ponovnoj uporabi informacija javnog sektora postavlja pravni okvir za ponovnu

uporabu informacija javnog sektora kako bi se promicala uporaba otvorenih podataka i potakle inovacije proizvoda i usluga. Napominje se da je Direktiva o otvorenim podacima i ponovnoj uporabi informacija javnog sektora preuzeta u Hrvatsko zakonodavstvo Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine", 69/22.) koji je stupio na snagu 25. lipnja 2022. godine, ne dovodeći u pitanje zauzeto stajalište u presudi Visokog upravnog suda RH, poslovni broj: UsII-41/22 od 1. travnja 2022. godine, da je ista stupila na snagu i obvezuje sve države članice Europske unije od 17. srpnja 2021. godine. Činjenica da je Direktivom u članku 1. stavku 2. propisano na koje dokumente se ne odnosi, ne znači da se ne primjenjuju propisi država članica o ostvarivanju prava na pristup informacijama, s obzirom da navedena Direktiva uopće ne regulira pravo na pristup informacijama, već otvorene podatke i ponovnu uporabu informacija, te se njome utvrđuje skup minimalnih pravila kojima se uređuje ponovna uporaba i praktični dogovori za oglašavanje ponovne uporabe, a kako bi se promicala uporaba otvorenih podataka i potakle inovacije proizvoda i usluga. Tuženik naglašava da citirana Direktiva ne uređuje "uporabu i ponovnu uporabu dokumenata", kako to pogrešno navodi Visoki upravni sud RH u svojoj presudi od 1. travnja 2022. godine, već se odnosi na otvorene podatke i ponovnu uporabu informacija javnog sektora, a što i tužitelj pogrešno navodi u tužbi, umjesto da citira točno odredbu Direktive. Navodi kako je nesporno da je predmet ovog postupka vezan za zahtjev za pravo na pristup informacijama zainteresirane osobe od 3. travnja 2022. godine, a da se radi o zahtjevu za pristup informacijama proizlazi i iz podnesenog zahtjeva za pristup informacijama, iz izreke rješenja tužitelja, broj: HP-08/1-009606/22 od 3. svibnja 2022., kao i iz točke III. predmeta tužbe u kojoj se navodi da je zainteresirana osoba podnijela zahtjev za pristup informacijama od 3. travnja 2022. godine. Dodatno se ukazuje da bi se o zahtjevu za ponovnom uporabom informacija radilo u slučaju kada bi korisnik od tužitelja zatražio neku bazu podataka koja sadrži podatke o svim poštanskim uredima u Republici Hrvatskoj, o nekim od strojno čitljivih formata, kako bi koristeći navedene podatke, primjerice, spajajući s geoprostornim podacima izradio aplikaciju koja prikazuje lokacije poštanskih ureda i usluge koje pružaju, a koja aplikacija bi se mogla koristiti u komercijalne ili nekomercijalne svrhe. Tuženik posebno ističe da ponovnu uporabu informacija treba razlikovati od načela slobodnog raspolaganja informacijama iz članka 9. Zakona o pravu na pristup informacijama, prema kojem korisnik koji raspolaže informacijom sukladno ovom Zakonu ima pravo tu informaciju javno iznositi. Uzevši u obzir sve naprijed izloženo, nejasno je na koji način tužitelj smatra da u konkretnom slučaju treba primjenjivati odredbe Direktive o otvorenim podacima i ponovnoj uporabi informacija javnog sektora, nakon što je o podnošenju zahtjeva za pristup informacijama rješavao prema članku 15., a ne prema odredbi članka 30. Zakona o pravu na pristup informacijama, koja se odnosi na odbijanje zahtjeva za ponovnu uporabu. Razlog zbog kojeg je posve neutemeljeno pozivanje tužitelja na primjenu Direktive o otvorenim podacima i ponovnoj uporabi informacija javnog sektora, kao i na iznimke od primjene iste, temelji se na činjenici što se navedena Direktiva, kako i sam naziv Direktive to sugerira, odnosi na otvorene podatke i ponovnu uporabu informacija, a ne na pravo na pristup informacijama koje je predmet ovog postupka. Tuženik dodatno naglašava da je pravo na pristup informacijama pravo građana koje je zajamčeno međunarodnim dokumentima, Ustavnom Republike Hrvatske i Zakonom o pravu na pristup informacijama, te je jedno od bitnih pretpostavki i demokratizacije društva, pa

stoga predstavlja izuzetno važan alat za postizanje transparentnosti rada i odlučivanja tijela javne vlasti na svim razinama. Ponovna uporaba informacija je nastala kao rezultat potrebe za iskorištavanjem gospodarskih i drugih potencijala informacija, koje tijela javne vlasti prikupljaju i obrađuju u okviru određenog djelokruga ili posla, koji se uobičajeno smatra javnim poslom i za koje postoje posebni pravni okvir u Direktivi o otvorenim podacima i ponovnoj uporabi informacija javnog sektora i Glavi VI. Zakona o pravu na pristup informacijama. Tuženik ponavlja da se Direktiva o otvorenim podacima i ponovnoj uporabi informacija javnog sektora odnosi na otvorene podatke i ponovnu uporabu informacija, dok se ovaj postupak odnosi na zahtjev za pristup informacijama zainteresirane osobe, kojim su tražene informacije koje se odnose na raspolaganje javnim sredstvima. Predlaže stoga sudu da odbije tužbu i potvrdi drugostupanjsko rješenje tuženika.

5. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

6. Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja tuženika u granicama zahtjeva iz tužbe, pri čemu sud nije vezan razlozima tužbe, sukladno članku 31. stavku 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine”, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16., 29/17. i 110/21. – dalje: ZUS), sud nalazi da je tuženik pravilno postupio kada je uvažio žalbu zainteresirane osobe protiv uvodno citiranog rješenja tužitelja i time nije povrijedio zakon tužitelju na štetu.

7. Kako to proizlazi iz spisa predmeta dostavljenog sudu uz odgovor na tužbu, zainteresirana osoba H. Š. je zatražio od tužitelja informaciju za 2020. i 2021. godinu od kojeg poslovnog subjekta su primljene usluge oglašavanja, koliko su iznosila plaćanja prema kojem poslovnom subjektu za usluge oglašavanja, koje je koristio tužitelj kao tijelo javne vlasti.

8. Tužitelj je rješenjem broj: HP-08/1-009606/22 od 3. svibnja 2022. odbio zahtjev zainteresirane osobe za pristup traženim informacijama, pozivom na odredbu članka 23. stavka 5. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama u vezi s člankom 15. stavkom 2. točkom 2. istog Zakona, jer da je tražena informacija poslovna tajna u smislu članka 3. Pravilnika o poslovnoj tajni.

9. Prema odredbi članka 23. stavka 5. točka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine”, 25/13. i 85/15., dalje: ZPPI) važećeg u vrijeme donošenja prvostupanjskog rješenja od 3. svibnja 2022. godine, tijelo javne vlasti rješenjem će odbiti zahtjev ako se ispune uvjeti propisani u članku 15. stavcima 2., 3. i 4., a u vezi s člankom 16. stavkom 1. ovog Zakona.

9.1. Prema odredbi članka 15. stavka 2. točke 2. ZPPI-a tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji, ako je informacija poslovna ili profesionalna tajna sukladno zakonu.

9.2. Tijelo javne vlasti nadležno za postupanje po zahtjevu za pristup informaciji iz članka 15. stavka 2. točke 2. (...) ovoga Zakona, dužno je prije donošenja odluke provesti test razmjernosti i javnog interesa.

10. Tuženik je u povodu žalbe zainteresirane osobe poništio tužiteljevo rješenje kao nezakonito, te je odobrio zainteresiranoj osobi pristup informacijama traženim za 2021. godinu, dok je za 2020. zahtjev odbacio zbog nepostojanja traženih informacija za tu godinu.

11. Uvidom u spis predmeta, kao i u obrazloženje osporenog rješenja tuženika, proizlazi da je tužitelj tijelo javne vlasti u stopostotnom vlasništvu Republike Hrvatske, da sukladno Zakonu o poštanskim uslugama obavlja javnu ovlast kao jedini davatelj univerzalne poštanske usluge koja je od interesa za Republiku

Hrvatsku pa je stoga tužitelj tijelo javne vlasti koje sukladno zakonskoj definiciji raspolaže javnim sredstvima.

11.1. Odredbom članka 5. stavka 1. točke 1. ZPPI-a bilo je propisano da su tijela javne vlasti, među ostalima, pravne osobe i druga tijela koja imaju javne ovlasti, kao i trgovačka društva u kojima Republika Hrvatska i jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave imaju zasebno ili zajedno većinsko vlasništvo.

11.2. Odredbom članka 16. stavka 3. ZPPI-a informacije o raspolaganju javnim sredstvima dostupne su javnosti i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, osim ako informacija predstavlja klasificirani podatak.

12. Tuženik je nakon uvida u prvostupanjsko rješenje i u tražene informacije za 2021. godinu ocijenio da zaključak tuženika da se radi o informaciji koja je poslovna tajna nije moguće prihvatiti.

13. Odredbom članka 19. Zakona o zaštiti tajnosti podataka ("Narodne novine", 108/96. – dalje: ZTTP) propisano je da poslovnu tajnu predstavljaju podaci koji su kao poslovna tajna određeni zakonom, drugim propisom ili općim aktom trgovačkog društva, ustanove ili druge pravne osobe koji predstavljaju proizvodnu tajnu, rezultate istraživačkog ili konstrukcijskog rada, te druge podatke zbog čijeg bi priopćavanja neovlaštenoj osobi mogle nastupiti štetne posljedice za njezine gospodarske interese (stavak 1.). Općim se aktom ne može odrediti da se svi podaci koji se odnose na poslovanje pravne osobe smatraju poslovnom tajnom, niti se poslovnom tajnom mogu odrediti podaci čije je priopćavanje nije razložno protivno interesima te pravne osobe (stavak 2.).

13.1. Člankom 26. ZTTP-a propisano je da se općim aktom pravne osobe pobliže određuju način uporabe i čuvanja podataka koji se smatraju poslovnom tajnom, te mjere, postupci i druge okolnosti od interesa za čuvanje poslovne tajne.

13.2. Poslovna tajna uređena je i Zakonom o zaštiti ne objavljenih informacija s tržišnom vrijednosti ("Narodne novine", 30/18.) kojim se u pravni poredak Republike Hrvatske prenosi Direktiva (EU) 2016/943 Europskog parlamenta i vijeća od 8. lipnja 2016. godine o zaštiti neotkrivenih znanja i iskustava, te poslovnih informacija (poslovne tajne) od nezakonitog pribavljanja, korištenja i otkrivanja, te Direktiva 2004/48/EZ Europskog parlamenta i vijeća od 29. travnja 2004. o provedbi prava intelektualnog vlasništva.

14. Tužitelj se u obrazloženju svog rješenja o odbijanju zahtjeva za pristup informacijama pozvao na Pravilnik o poslovnoj tajni, zanemarujući pri tome da je ZPPI organski zakon kojim se razrađuje ustavom zajamčeno temeljno ljudsko pravo na pristup informacijama u posjedu tijela javne vlasti, čije odredbe derogiraju odredbe tužiteljevog Pravilnika o poslovnoj tajni, kako je to pravilno primijenio tuženik u obrazloženju osporenog rješenja.

15. I prema ocjeni ovog Suda pravilno je postupio tuženik kada je poništio prvostupanjsko rješenje tužitelja kao nezakonito, utvrdivši da se u konkretnom slučaju ne radi o informacijama koje predstavljaju poslovnu tajnu, te da bi se kao takve mogle ograničiti pozivom na test razmjernosti i javnog interesa.

16. Naime, u konkretnom se slučaju radi o poslovnim subjektima od kojih je tužitelj kao tijelo javne vlasti koje obavlja javnu ovlast i raspolaže javnim sredstvima, primio usluge oglašavanja, te iznosima koje je tužitelj za te usluge platio u 2021. godini. Sukladno naprijed citiranim zakonskim odredbama i ustaljenoj upravnosudskoj praksi radi se o raspolaganju javnim sredstvima koja moraju biti dostupna javnosti i bez

provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, budući da tražene informacije ne predstavljaju klasificirani podatak.

17. Sukladno navedenom pravilan je zaključak tuženika da tražene informacije o poslovnim subjektima i iznosima koje je tuženik platio tim poslovnim subjektima za usluge oglašavanja predstavljaju informacije o raspolaganju javnim sredstvima u smislu članka 16. stavka 3. ZPPI-a, te da ugovori koje sklapaju tijela javne vlasti sa drugim subjektima privatnog i javnog prava predstavljaju informacije od javnog interesa. Svaka pravna i fizička osoba koja sklapa ugovor sa tijelom javne vlasti mora biti svjesna da ulazi u javni prostor, gdje prevladava javni interes i gdje pretežu pojačana načela transparentnosti.

18. Što se tiče pozivanja tužitelja na odredbu članka 1. stavka 2. Direktive o otvorenim podacima i ponovnoj uporabi informacija javnog sektora (Direktiva (EU) 2019/1024 Europskog parlamenta i vijeća od 20. lipnja 2019.), valja reći da se ta Direktiva ne može primijeniti u konkretnom slučaju. To stoga što se ta Direktiva ne odnosi na pravo na pristup informacijama, nego na ponovnu uporabu informacija javnog sektora, o čemu se ovdje ne radi. Stoga, niti taj prigovor tužitelja nije osnovan.

19. Slijedom iznijetog, tužitelj je nezakonito uskratio zainteresiranoj osobi informacije od kojeg poslovnog subjekta su primljene usluge oglašavanja i koliko su iznosila plaćanja prema kojem poslovnom subjektu i u kojem iznosu za usluge oglašavanja koje je koristilo tijelo javne vlasti u 2021. godini, čime je tužitelj povrijedio ne samo mjerodavne odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, već i ustavnom zajamčeno načelo prava na pristup informacijama. Radi toga je pravilno postupio tuženik kada je uvažio žalbu i odobrio zainteresiranoj osobi pristup traženim informacijama za 2021. godinu.

20. Što se tiče informacija traženih za 2020. godinu za koje je tuženik utvrdio da ih tijelo javne vlasti ne posjeduje, odnosno da iste ne postoje, pravilno je odlučeno kao pod točkom 4. izreke osporenog rješenja.

21. Ocjenjujući osporeno rješenje sud nalazi da je tuženik u pravilno provedenom postupku utvrdio sve činjenice važne za donošenje pravilnog i zakonitog rješenja, da je na tako utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio mjerodavno materijalno pravo, a svoju odluku je obrazložio na valjan i razložan način koji u cijelosti prihvaća i ovaj Sud.

22. Prigovori tužitelja izneseni u tužbi nisu osnovani niti odlučni te stoga nisu doveli u sumnju zakonitost osporenog rješenja.

23. Trebalo je stoga temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu, 21. rujan 2022.

Predsjednica vijeća
mr. sc. Mirjana Juričić